NOVÉ PROROCTVÍ

KOČIČÍ VÁLEČNÍCI

PŮLNOC

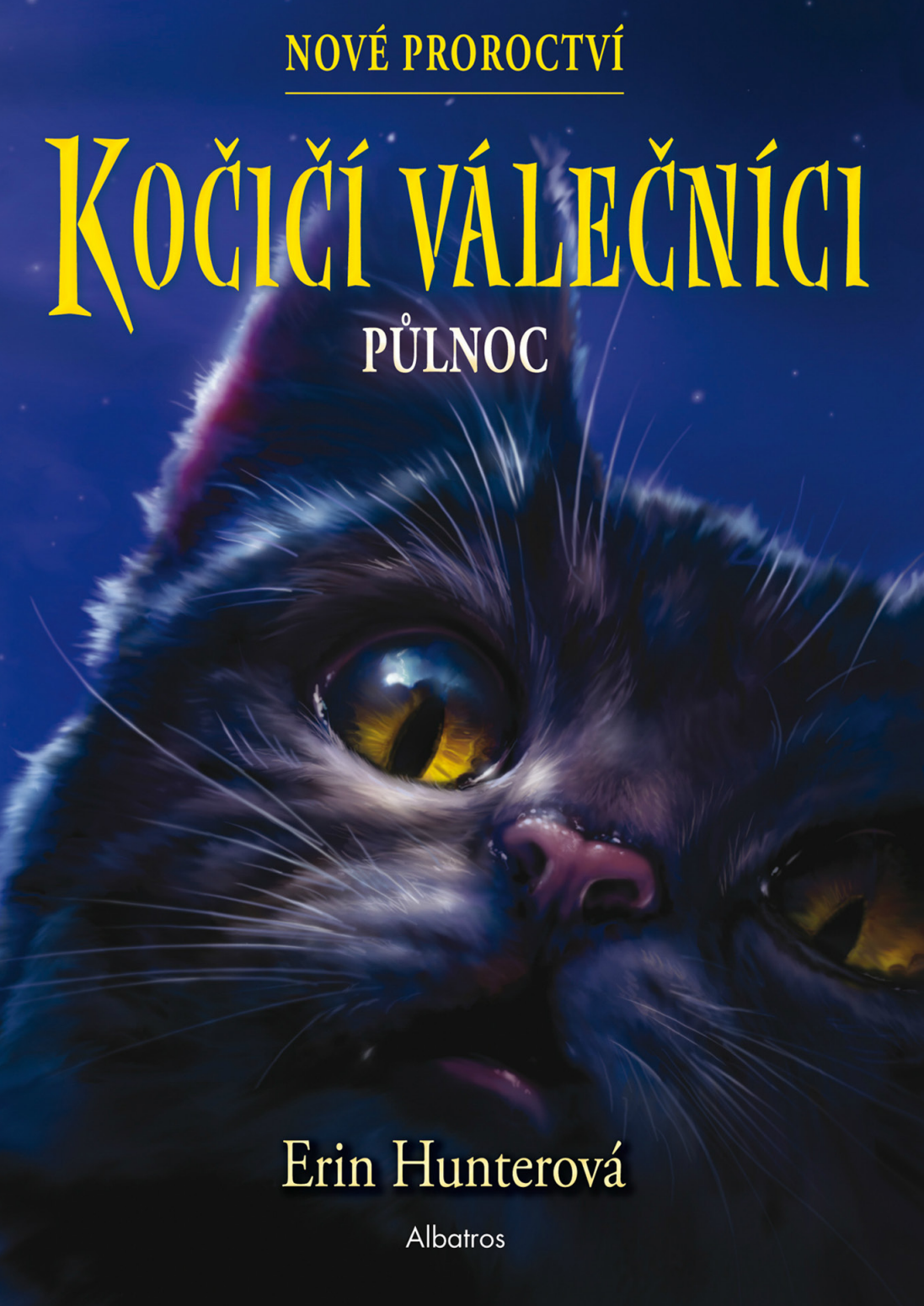

Erin Hunterová

Albatros

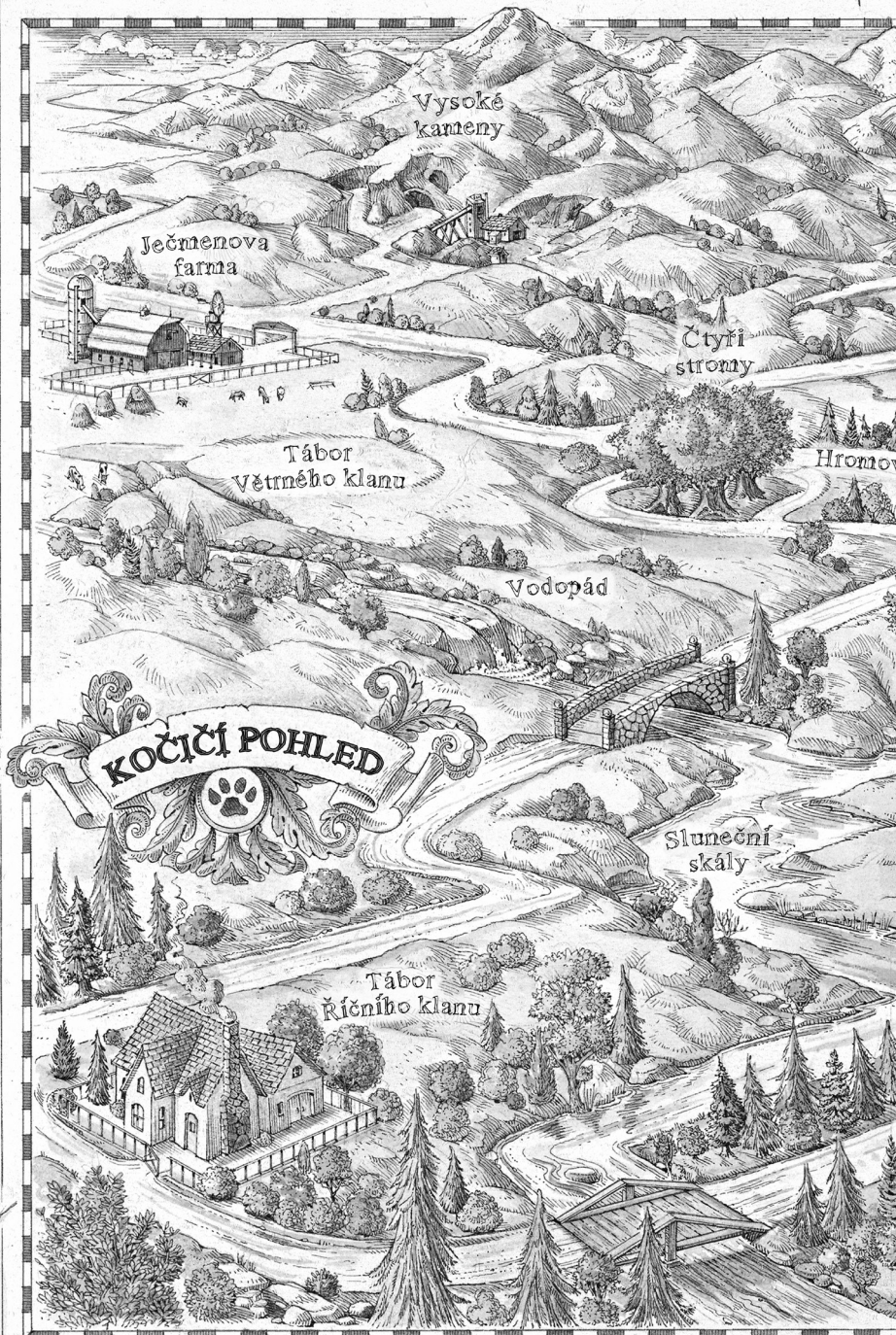
Vysoké kameny
Ječmenova farma
Čtyři stromy
Tábor Větrného klanu
Vodopád
KOČIČÍ POHLED
Sluneční skály
Tábor Říčního klanu

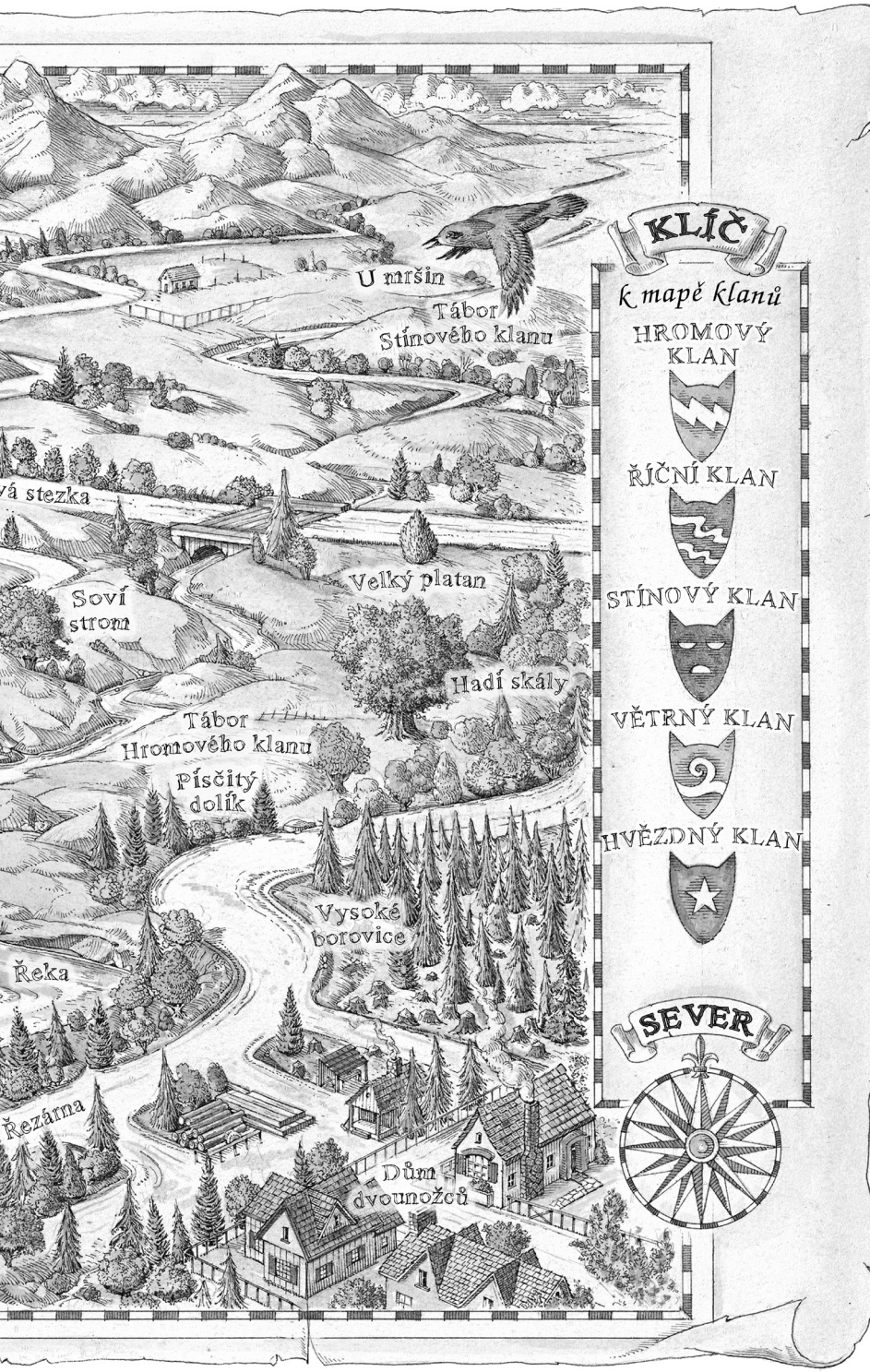
U mršin
Tábor Stínového klanu
vá stezka
Soví strom
Velký platan
Hadí skály
Tábor Hromového klanu
Písčitý dolík
Vysoké borovice
Řeka
Řezáma
Dům dvounožců
KLÍČ
k mapě klanů
HROMOVÝ KLAN
ŘÍČNÍ KLAN
STÍNOVÝ KLAN
VĚTRNÝ KLAN
HVĚZDNÝ KLAN
SEVER

Kočičí válečníci

Nové proroctví - Půlnoc

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Erin Hunterová

Kočičí válečníci: Nové proroctví - Půlnoc – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

NOVÉ PROROCTVÍ

KOČIČÍ VÁLEČNÍCI

PŮLNOC

Erin Hunterová

Albatros

Pro Chrise, Janet a Louisu Haslumovou.

Zvláštní poděkování patří Cherith Baldryové.

Přeložila Beata Krenželoková

Warriors: The New Prophecy – Midnight
© Working Partners Limited, 2005
Translation © Beata Krenželoková, 2020
Cover art © Owen Richardson, 2015
Map art © Dave Stevenson, 2015

ISBN tištěné verze 978-80-00-05759-0
ISBN e-knihy 978-80-00-05783-5 (1. zveřejnění, 2020)

STRUKTURA KLANŮ

HROMOVÝ KLAN

Velitel

Ohnivý měsíc – zrzavý kocour s ohnivým kožíškem

Zástupce velitele

Šedý pruh – šedivý kocour s dlouhou srstí

Léčitelka

Popeluška – tmavošedá kočka

Lístečka – učednice

Válečníci

(Kocouři a kočky bez koťat)

Myška – malá nahnědlá kočka

Pavouček – učedník

Prachovous – tmavě hnědý mourovatý kocour

Veveruška – učednice

Bouřka – světle zrzavá kočka
Hnědunka – učednice
Bílý mrak – bílý kocour s dlouhou srstí
Kapraď – zlatohnědý mourek
Bělunka – učednice
Trnodráp – zlatohnědý mourovatý kocour
Rejsek – učednice
Zářenka – bílá kočka se zrzavými flíčky
Ostrodráp – tmavě hnědý kocour s jantarovýma očima
Šedivák – světle šedivý kocour s tmavšími flíčky a tmavomodrýma očima
Dešťovous – tmavě šedý kocour s modrýma očima
Sazík – světle šedý kocour s jantarovýma očima

Učedníci

(Koťata starší než půl roku,
která se účastní válečnického výcviku)

Hnědunka – žlutohnědá a bílá kočička s jantarovýma očima
Veveruška – tmavě zrzavá kočička se zelenýma očima
Lístečka – světle hnědá mourovatá kočička s jantarovýma očima a bílými tlapkami
Pavouček – dlouhonohý černý kocourek s hnědým bříškem a jantarovýma očima
Rejsek – malý tmavě hnědý kocourek s jantarovýma očima
Bělunka – bílá kočička se zelenýma očima

Matky

(Kočky, které čekají koťata nebo se o ně starají)

Zlatka – světle zrzavá kočka, nejstarší kočka v kočičí školce

Kapradina – světle šedivá kočka s tmavšími flíčky a světle zelenýma očima

Starší

(Bývalí válečníci a matky)

Bělka – kočka s překrásným bílým kožíškem a modrýma očima

Grošinka – žlutohnědá kočka s rozkošně puntíkovaným kožíškem, která bývala kdysi velice krásná

Skvrnka – světlá mourovatá kočka

Dlouhý – světlý mourek s černými pruhy, přestal být válečníkem kvůli špatnému zraku

STÍNOVÝ KLAN

Velitel

Černý měsíc – veliký bílý kocour s obrovskými černými tlapami

Zástupce velitele

Rudoška – tmavě zrzavá kočka

Léčitel

Obláček – drobný mourovatý kocour

Válečníci

Žaluďák – malý hnědý kocour

Kouřotlapka – učedník
Zlatuška – trojbarevná kočka se zelenýma očima
Cedrák – tmavě šedý kocour
Jeřáb – zrzavý kocour
Drápek – učedník
Makovička – dlouhonohá světle hnědá mourka

Starší

Rýmák – malý šedobílý kocour, dříve léčitel

VĚTRNÝ KLAN

Velitel

Vysoký měsíc – starší černobílý kocour s velice dlouhým ocasem

Zástupce velitele

Bahňák – strakatý tmavohnědý mourek
Vránek – učedník, kouřově šedý, skoro černý, kocourek

Léčitel

Hnědouš – hnědý kocour s krátkým ocasem

Válečníci

Jednofousek – hnědý mourek
Pavochlup – tmavošedý mourek
Uchorváč – mourovatý kocour
Bělina – malá bílá kočka

Starší

Sasanka – trojbarevná kočka

ŘÍČNÍ KLAN

Velitelka

Levharthvězda – zlatá mourovatá kočka s neobvyklými skvrnami

Zástupce velitelky

Mlha – šedá kočka s modrýma očima

Léčitel

Lískáč – světle hnědý kocour s dlouhou srstí

Křídlenka – učednice, krásná zlatá mourovatá kočička s jantarovýma očima

Válečníci

Černý dráp – kouřově černý kocour

Tlapa – podsaditý mourek

Hrom – tmavě šedý kocour s jantarovýma očima

Pírka – světle šedá kočka s modrýma očima

Jestřáb – ramenatý tmavě hnědý kocour

Mechovka – trojbarevná kočka

Matky

Květina – světle šedá kočka

Starší

Stínka – velice tmavá šedá kočka

Břicháč – tmavě hnědý kocour

KOČKY BEZ KLANŮ

Ječmen – černobílý kocour, který žije na farmě nedaleko lesa

Havran – hubený černý kocourek, jenž bydlí na farmě s Ječmenem

Fešák – starší mourovatý kocour, který žije v lese nedaleko moře

ÚVOD

Na les se snesla noc. Měsíc na obloze nesvítil, ale hvězdy Stříbrné kožešiny ozařovaly stromy svým ledovým leskem. Záře hvězd se zrcadlila i ve skalnatém dolíku na hladině tůňky. Ve vzduchu bylo cítit období zeleného listí.

Vítr jemně šustil mezi stromy a rozvířil klidnou hladinu vody. Na vrcholku dolíku se mezi listy kapradí objevila kočka. Její modravě šedá srst se celá třpytila, zatímco lehce seskakovala po kamenech k okraji tůňky.

Sedla si na plochý kámen vyčnívající nad hladinu a zvedla hlavu, aby se rozhlédla kolem sebe. Jako na povel se najednou začaly objevovat další kočky. Vklouzávaly do dolíku ze všech stran. Přicupitaly k vodě co nejblíže a usadily se, až byla celá spodní část svahu plná malých stvoření upírajících svůj zrak na hladinu vody.

Kočka, která se objevila jako první, se zvedla na všechny čtyři. „Máme tu nové proroctví!“ mňoukla. „Hvězdy předpověděly zkázu, která všechno změní.“

Na druhé straně tůňky se uklonil zlatohnědý kocour. „Také jsem to viděl. Přijdou pochybnosti a velká výzva," souhlasil.

„Temnota, vzduch, voda a nebe se spojí a otřesou lesem i s jeho kořeny," pokračovala první kočka. „Nic už nebude jako nyní, ani jako dřív."

„Valí se velká bouře," mňoukl další hlásek a slovo *bouře* se neslo a ozývalo celým hloučkem koček, až se zdálo, jako by se na přihlížející kočky snesly hromy a blesky.

Když šum hlasů utichl, ozvala se kousek od břehu vody štíhlá kočka s lesklou, černou srstí: „Neexistuje nic, co by mohlo změnit to, co se má stát? Ani odvaha a kuráž toho největšího válečníka?"

„Zkáza nastane," odpověděla modrošedá kočka, „ale pokud se klany spojí jako válečníci, možná přežijí." Zvedla hlavu a pohledem přejela po všech v dolíku. „Všichni jste viděli, co les postihne," mňoukla, „a všichni víte, co je potřeba udělat. Musí být vybrány čtyři kočky, které budou mít osud klanů ve svých tlapkách. Jste připraveni je před celým Hvězdným klanem zvolit?"

Když kočka domluvila, hladina vody se zachvěla, i když nefoukal žádný vítr, který by ji rozvířil, a pak se zase uklidnila.

Zvedl se zrzavohnědý kocour, kterému měsíční svit obarvil srst do stříbrna. „Já začnu," mňoukl. Ohlédl se a střetl se pohledem se světlým mourkem s křivou tlamičkou. „Křivý měsíci, mám tvé svolení promluvit za Říční klan?" Mourek kývl hlavou na souhlas, a tak první kocour pokračoval: „Všechny vás vyzývám, abyste pohlédli na mou volbu a schválili ji."

Znehybněl jako kameny kolem něj a upřeně se zahleděl do tůňky. Na hladině vody se objevila světle šedá skvrna a všechny kočky začaly natahovat krk, aby lépe viděly.

„Tahle?“ zamumlala modrošedá kočka, když zírala na obrys ve vodě. „Jsi si jistý, Dubasi?“

Zrzavohnědý kocour zakmital špičkou ocasu sem a tam. „Myslel jsem, že tě tato volba potěší, Modrá hvězdo,“ mňoukl pobaveně. „Myslíš snad, že neměla dobrou učitelku?“

„Měla výbornou učitelku.“ Modré hvězdě se naježily chlupy na krku, jako by Dubas řekl něco, čím by ji provokoval, ale pak se zase uklidnila. „Souhlasí zbytek Hvězdného klanu?“ zeptala se.

Od přihlížejících koček se ozval souhlasný šepot a světle šedý obrys se začal z vody vytrácet, až byla hladina zase prázdná a čirá.

Jako další se postavil černý kocour, který pak popošel ke kraji tůně. „Tady je má volba,“ oznámil. „Pohleďte na ni a odsouhlaste ji.“

Tentokrát byl tvar na vodě žlutohnědý a štíhlý se silnými, svalnatými rameny. Modrá hvězda se na obraz chvíli dívala a pak přikývla. „Je silná a odvážná,“ souhlasila.

„Ale Černý měsíci, je oddaná svému klanu?“ ozvala se jiná kočka.

Černý kocour otočil hlavu a drápy zaryl do země před sebou. „Chceš snad tvrdit, že není?“

„Pokud ano, mám k tomu důvod,“ vystřelila zpátky odpověď. „Nenarodila se ve Stínovém klanu, ne?“

„A právě díky tomu by mohla být tou správnou volbou,“ mňoukla klidně Modrá hvězda. „Jestli teď klany nebudou spolupracovat, zaniknou všechny. Možná bude potřeba koček, které jsou jednou tlapkou ve dvou klanech.“ Na chvíli se odmlčela, ale žádné další námitky se neozvaly. „Souhlasí Hvězdný klan?“

Po chvilce váhání se ozvalo souhlasné zamňoukání shromážděných koček. Hladina tůňky se na chvíli zčeřila, a když se zase uklidnila, žlutohnědý tvar byl pryč.

Vstal další černý kocour a s vymknutou tlapkou dokulhal k tůni. „Tak teď asi já," zachroptěl. „Pohleďte na mou volbu a odsouhlaste ji."

Na hladině tůňky se zformovala šedočerná skvrna, která téměř splývala s odrazem temné oblohy ve vodě. Kočky chvíli upřeně zíraly, než některá z nich promluvila.

„Cože?" vykřikl nakonec zlatohnědý kocour. „Vždyť je to učedník!"

„Všiml jsem si, děkuji, Dubasi," odpověděl suše černý kocour.

„Pajdo, nemůžeš do takového nebezpečí poslat učedníka," ozvala se zezadu další kočka.

„Možná je to učedník," odsekl Pajda, „ale je odvážnější a schopnější než mnoho válečníků. Jednoho dne z něj bude skvělý velitel Větrného klanu."

„Jednoho dne ale není dnes," upozornila Modrá hvězda. „A vlastnosti velitele nejsou zrovna to, co teď klany potřebují, aby se zachránily. Chceš svou volbu změnit?"

Pajda zuřivě zamával ocasem a chlupy na krku se mu zježily, když zlostně pohlédl na Modrou hvězdu. „Tohle je má volba," trval na svém. „Tvrdíš snad ty, nebo některá jiná kočka, že toho není hoden?"

„Co myslíte?" přejela Modrá hvězda pohledem po kočkách v kruhu. „Souhlasí Hvězdný klan? Pamatujte, že pokud jedna ze zvolených koček ostatní oslabí nebo selže, všechny klany zaniknou."

Namísto souhlasného zašumění si kočky začaly v malých skupinkách šeptat a upíraly nejisté pohledy na obraz ve vodě i na kocoura, který u něj stál. Pajda na ně vztekle zíral se srstí naježenou tak, že vypadal dvakrát větší. Zjevně byl připravený poprat se s kteroukoli z koček, která by něco namítala.

Šepot konečně ustal, a tak se Modrá hvězda znovu zeptala: „Souhlasí Hvězdný klan?“ Ozvalo se souhlasné, ale slabé a zdráhavé zamňoukání. Několik koček se neozvalo vůbec. Když se Pajda otáčel, nevrle zavrčel a pak odkulhal zpátky na své místo.

Jakmile byla voda opět čirá, Dubas mňoukl: „Ještě jsi nám neukázala svou volbu pro Hromový klan ty, Modrá hvězdo.“

„Ne, ale už jsem připravená,“ odpověděla. „Pohlédněte a schvalte mou volbu.“ Hrdě se zahleděla do vody a na hladině se objevil tmavě mourovatý obraz kočky.

Dubas zíral s posměšně otevřenou tlamou. „Tenhle?! Modrá hvězdo, ty mě nikdy nepřestaneš překvapovat.“

„Proč?“ zeptala se Modrá hvězda podrážděně. „Je to ušlechtilý mladý kocour, hodí se na těžké úkoly, které toto proroctví obnáší.“

Dubas zastříhal ušima. „Říkám snad, že ne?“

Modrá hvězda se ani nepodívala na ostatní kočky, stále hleděla do očí přímo jemu a položila otázku: „Souhlasí Hvězdný klan?“ Když se ozval silný a jasný souhlas, pohrdavě škubla ocasem a odvrátila od Dubase zrak.

„Kočky Hvězdného klanu,“ začala a zvýšila hlas, „vybraly jste si. Brzy bude třeba započít cestu vstříc bouři, která se na les žene. Běžte za svými klany a dohlédněte na to, aby byly všechny kočky připraveny.“

Odmlčela se a v očích jí vzplál divoký, stříbrný oheň. „Můžeme jen zvolit válečníky, kteří mohou zachránit své klany. Víc jim pomoct nemůžeme. Ať je duch našich válečnických předků s těmito kočkami kdekoli, kam je hvězdy zavedou.“

KAPITOLA 1

Ozývalo se šustění listí, když se mladý mourek prodíral mezírkou mezi dvěma keři s tlamičkou otevřenou dokořán, aby nasál pach kořisti. V takový teplý večer na konci období zeleného listí se to malými zvířátky v lese jen hemžilo. Koutkem oka neustále vnímal pohyb, ale když otočil hlavu, neviděl nic než jen velký trs kapradí a ostružin osvětlený měsíčním světlem.

Najednou se ocitl na rozlehlé mýtině a zmateně se rozhlížel okolo. Nepamatoval si, že by v téhle části lesa už někdy byl. Krátká tráva byla poseta stříbřitou měsíční září až k hladkému, kulatému kameni, na kterém seděla další kočka. Kožíšek se jí třpytil a její oči vypadaly jako dva malé měsíčky.

Mladý mourek užasl ještě víc, když kočku poznal. „Modrá hvězdo?“ vyjekl nevěřícně.

Byl ještě učedníkem, když velká velitelka Hromového klanu zemřela. Před čtyřmi obdobími se vrhla do strže se smečkou krvelačných psů v patách. Stejně jako celý jeho klan i on po ní truchlil a vzdal jí čest za to, jak se pro klan obětovala. Nikdy by

ho nenapadlo, že ji ještě někdy uvidí. Vtom si uvědomil, že se mu to musí zdát.

„Pojď blíž, mladý válečníku," mňoukla Modrá hvězda. „Mám pro tebe vzkaz."

Mourek se plížil zářivým pásem trávy a celý se chvěl úžasem. Přikrčil se pod kamenem a zvedl zrak, aby se mohl Modré hvězdě podívat do očí.

„Poslouchám, Modrá hvězdo," odpověděl.

„Les čekají velké potíže," začala. „Jestli mají klany vůbec přežít, musí být naplněno nové proroctví. Byl jsi vybrán, aby ses v novoluní setkal se třemi dalšími kočkami. Společně si pak vyslechnete, co vám poví půlnoc."

„Co tím myslíš?" strnul mourek, zbělal jako stěna a po zádech mu přeběhl mráz. „Jaké potíže? A jak nám může něco říct půlnoc?"

„Všechno pochopíte," odpověděla Modrá hvězda.

Její hlas se začal vytrácet ve zvláštní ozvěně – jako by se ozýval z jeskyně někde pod zemí. I měsíc začal blednout a zanechal po sobě jen tmavé stíny vykrádající se zpoza okolních stromů.

„Ne, počkej!" vykřikl mourek. „Neodcházej!"

Zděšeně zavyl, a když ho začala pohlcovat temnota, zběsile máchal tlapkami i ocasem. Něco ho píchlo do boku. Okamžitě otevřel oči a uviděl Šedého pruha, zástupce velitele Hromového klanu, jak nad ním stojí s jednou tlapkou zdviženou, aby do něj znovu dloubnul. Mourek sebou házel v mechu válečnického doupěte, zatímco zlaté sluneční paprsky prosvítaly dovnitř větvemi nad jeho hlavou.

„Ostrodrápe, ty chlupáči bláznivá!" mňoukl na něj zástupce.

„Co je to za hluk? Vystrašíš všechnu kořist odsud až ke Čtyřem stromům.“

„Promiň.“ Ostrodráp si sedl a začal si čistit svůj tmavý kožíšek od kousků mechu. „Něco se mi zdálo.“

„Zdálo?!“ zavrčel nový hlas.

Ostrodráp otočil hlavu a uviděl válečníka Bílého mraka, který se zrovna zvedal ze svého mechového pelíšku poblíž a dlouze se protahoval. „No fakt, jsi horší než Ohnivý měsíc,“ pokračoval Bílý mrak. „Když ještě spal tady, pořád si něco mumlal ze spaní a házel sebou. Kočka se tu nemohla dobře vyspat ani za všechnu kořist v lese.“

Ostrodráp trhnul ušima, když slyšel, jak neuctivě bílý válečník mluví o svém klanovém veliteli. Ale pak si připomněl, že je to Bílý mrak – příbuzný Ohnivého měsíce a taky jeho bývalý učedník, známý pro svůj ostrý jazýček a jízlivé poznámky. Jeho drzost neměnila nic na tom, že byl oddaným válečníkem klanu.

Bílý mrak si otřepal svůj dlouhý bílý kožíšek a vyklouzl ven. Cestou ještě na Ostrodrápa přátelsky mávnul ocáskem, aby svá slova trochu zlehčil.

„Pojďte, bando,“ mňoukl Šedý pruh. „Je načase, abyste začali něco dělat.“ Prokličkoval mezi kousky mechu, aby probudil Šediváka. „Lovecké výpravy brzo vyrazí. Rozděluje je Kapraď.“

„Jasně,“ mňoukl Ostrodráp. Zjevení Modré hvězdy už mu z hlavy mizelo, ale její zlověstné poselství se mu pořád ozývalo v uších. Vážně by jim Hvězdný klan mohl seslat nové proroctví? Zdálo se to dost nepravděpodobné. Pro začátek si Ostrodráp neuměl představit, proč by si pro takové sdělení Hvězda vybrala právě jeho, když si mohla zvolit kohokoli z Hromových. Léčitel-

ky od Hvězdného klanu často dostávaly různá znamení a velitele Hromového klanu, Ohnivého měsíce, také naváděly sny. Ale nikdy ne obyčejné válečníky. Ostrodráp si naposledy olízl rameno a než se skrz propletené větvičky vydal ven za Bílým mrakem, přisoudil svou divokou představivost tomu, že se nejspíš večer moc přejedl.

Slunce sotva vystoupilo nad hradbu trní, která obklopovala tábor, ale i tak už bylo dost teplo. Sluneční paprsky se rozprostřely po mýtině jako med. Hnědunka, nejstarší z učedníků, ležela natažená vedle kapradí, jež zakrývalo učednické doupě, a čistila si kožíšek spolu s dalšími učedníky, Pavoučkem a Rejskem.

Bílý mrak došel k trsu kopřiv, kde válečníci jedli, a už si pochutnával na špačkovi. Ostrodráp si všiml, že hromada s kořistí už je dost malá. Jak říkal Šedý pruh – bylo potřeba jít hned na lov. Zrovna se chystal vydat za Bílým mrakem a připojit se k němu, když Hnědunka vyskočila a radostně se přes mýtinu rozeběhla za ním.

„Je to dneska!“ oznámila mu nadšeně.

Ostrodráp zamrkal: „Co je dneska?“

„Můj jmenovací ceremoniál!“ vyjekla nadšeně mourovatá kočička a vrhla se na Ostrodrápa. Nečekaný útok ho povalil na zem a pak spolu na prašné zemi zápasili přesně tak, jak to dělávali jako malí ve školce.

Hnědunka udeřila Ostrodrápa zadními tlapkami do břicha a ten děkoval Hvězdnému klanu, že měla zatažené drápky. Nebylo pochyb o tom, že z ní roste silná a nebezpečná válečnice, kterou bude každá kočka respektovat.

„Tak jo, dobře, to už stačí.“ Ostrodráp Hnědunku lehce plácl

přes ucho a postavil se. „Když už budeš válečnice, musíš se přestat chovat jako kotě."

„Kotě?" mňoukla rozhořčeně Hnědunka. Sedla si před něj se srstí celou zacuchanou a zaprášenou. „Já? Nikdy! Čekala jsem na tohle dlouho, Ostrodrápe."

„Já vím. Zasloužíš si to."

Hnědunka se dostala moc blízko k Hromové stezce, když v období novolistí pronásledovala veverku. Smetla ji obluda dvounožců a zranila si rameno. Zatímco po dobu tří dlouhých nepohodlných úplňků ležela v Popeluščině doupěti, kde se o ni léčitelka starala, její bratři, Sazík a Dešťovous, se stali válečníky. Hnědunka byla odhodlaná je následovat hned, jakmile Popeluška prohlásila, že už je dost zdravá na to, aby pokračovala ve výcviku. Ostrodráp sledoval, jak tvrdě se svou učitelkou Bouřkou pracovala, až dokud její rameno nebylo jako nové. Nikdy nebyla zatrpklá kvůli tomu, že musela trénovat mnohem déle, než obvykle válečnický výcvik trvá. Vážně si svůj jmenovací ceremoniál zasloužila.

„Právě jsem donesla jídlo Kapradině," mňoukla na Ostrodrápa. „Její koťata jsou nádherná! Už jsi je viděl?"

„Ne, ještě ne," odpověděl Ostrodráp. Kapradině se podruhé narodila koťata teprve včera.

„Tak běž teď," naléhala Hnědunka. „Máš na to akorát dost času, než půjdeme na lov." Vyskočila a odtančila kousek vedle, jako by nějak potřebovala vybít energii.

Ostrodráp se vydal ke školce, která byla ukrytá v hustém ostružiní kousek od středu tábora. Protlačil se úzkým vchodem a trhl sebou, když mu trny poškrábaly široká ramena. Vevnitř bylo teplo a ticho. Kapradina ležela na boku v mechovém pelíšku. Zelené oči

jí zářily, když sledovala tři maličká koťata schoulená u svého těla. Jedno bylo světle šedé jako ona a další dvě byla hnědá a mourovatá jako jejich otec, Prachovous. Ten byl ve školce taky, krčil se vedle Kapradiny s packami pod sebou a sem tam jí něžně olíznul ouško.

„Ahoj, Ostrodrápe," mňoukl, když se nejmladší válečník objevil. „Přišel ses podívat na koťata?" Dmul se pýchou a vůbec nevypadal tak naježeně a odtažitě jako obvykle.

„Jsou nádherná," odpověděl Ostrodráp a dotkl se čumáčkem Kapradiny na pozdrav. „Už jste jim vybrali jména?"

Kapradina zavrtěla hlavou a ospale na něj zamrkala. „Ještě ne."

„Na to je času dost," ozvala se ze svého pelíšku Zlatka, nejstarší z matek Hromového klanu a vlastní matka Ostrodrápa. Neměla teď žádná svá koťata, o která by se starala, ale rozhodla se zůstat ve školce a pomáhat tam místo toho, aby se vrátila k válečníkům. Už se beztak blížil čas, kdy se přidá ke starším v jejich doupěti, a sama si přiznala, že její sluch a zrak už nejsou tak dobré, aby udržela krok s loveckými výpravami. „Důležité je, že jsou to silná a zdravá koťata a že má Kapradina dost mléka."

Ostrodráp uctivě sklonil hlavu jejím směrem. „Má štěstí, že tu má na pomoc tebe."

„No, v tvém případě jsem neodvedla zas tak špatnou práci," zapředla pyšně Zlatka.

„Mohl bys pro mě něco udělat?" mňoukl Prachovous na Ostrodrápa, když odcházel.

„Jasně, pokud to půjde."

„Dohlédneš na Veverušku, prosím? Chci strávit den nebo dva s Kapradinou, dokud jsou koťata ještě tak malá, ale Veveruška by neměla být moc dlouho bez učitele."

Veveruška! Ostrodráp uvnitř zasténal. Dcera Ohnivého měsíce byla stará osm úplňků, nedávno se z ní stala učednice – a byla to ta největší protiva v celém Hromovém klanu.

„Bude to pro tebe dobrá příprava na to, až dostaneš vlastního učedníka," dodal Prachovous, jako by vycítil jeho váhání.

Ostrodráp věděl, že Prachovous má pravdu. Věřil, že ho Ohnivý měsíc zanedlouho vybere, aby se stal učitelem a měl svého učedníka, kterého by učil válečnickému zákoníku, ale zároveň doufal, že jeho učedník nebude přechytralá zrzavá kočička, která si myslí, že snědla všechnu moudrost světa. Dobře věděl, že Veverušce se nebude chtít poslouchat jeho rozkazy.

„Dobře, Prachovousi," mňoukl. „Budu se snažit."

Když Ostrodráp vyšel ze školky, všiml si, že na mýtině se mezitím objevilo víc koček. Zářenka, krásná bílá kočka se zrzavými skvrnami na kožíšku, které vypadaly jako spadané listí, si zrovna vybrala něco k jídlu ze zbytku hromady a nesla si to k Bílému mrakovi, který pořád seděl vedle trsu kopřiv. K Ostrodrápovi byla otočená svou nezraněnou stranou tváře, takže skoro zapomněl, jak ohavné rány jí způsobila smečka psů, která se před časem toulala lesem. Po střetu s nimi měla Zářenka jednu stranu tváře pokrytou jizvami, ucho úplně roztrhané a místo jednoho oka měla jen díru. I když ten strašný útok přežila, celý klan se obával, že válečnice z ní už nikdy nebude. Byl to právě Bílý mrak, který s ní trénoval a vymyslel způsoby, jakými mohla vynahradit svou slepotu na jedné straně tváře, a dokonce z ní udělat výhodu, takže teď už uměla bojovat i lovit stejně dobře jako kterákoli jiná kočka.

Bílý mrak ji švihnutím ocásku pozdravil a ona si sedla vedle něj.

„Ostrodrápe! Tady jsi!"

Ostrodráp se otočil a uviděl, jak se k němu z válečnického doupěte blíží dlouhonohý, zlatohnědý válečník. Šel mu naproti a pozdravil: „Ahoj, Kapradi. Šedý pruh říkal, že sestavuješ lovecké výpravy."

„Přesně tak," mňoukl Kapraď. „Půjdeš dnes ráno s Veveruškou, prosím?"

Ušima pokývnul směrem k učednickému doupěti a Ostrodráp si poprvé všiml Veverušky, kterou napůl ukrýval stín kapradin. Seděla vzpřímeně, ocas měla stočený kolem pacek a svýma zelenýma očima pozorovala motýla se zářivými křídly. Když na ni Kapraď mávnul ocasem, vstala a přešla k nim po mýtině s ocasem vztyčeným nahoru. Její tmavě zrzavá srst se ve slunečním svitu třpytila.

„Lovecká výprava," vysvětlil rychle Kapraď. „Prachovous nemá čas, takže můžeš jít s Ostrodrápem. Najdete si k sobě ještě jednu kočku?"

Aniž by počkal na odpověď, odběhl za Bouřkou a Hnědunkou.

Veveruška zívla a protáhla se. „No," mňoukla, „tak kam půjdeme?"

„Říkal jsem si, že ke Slunečním skalám," začal Ostrodráp. „Pak můžeme…"

„Ke Slunečním skalám?" přerušila ho Veveruška a nevěřícně na něj koukala. „Máš snad myší mozek? V takovém horku? Všechna kořist se bude schovávat ve štěrbinách mezi kameny. Tam neulovíme ani chlup."

„Pořád je docela brzo," odsekl Ostrodráp naštvaně. „Kořist bude ještě venku."

Veveruška si povzdechla. „Upřímně, Ostrodrápe, vždycky si myslíš, že jsi chytřejší než všichni ostatní."

„Jsem válečník," připomněl jí Ostrodráp, ale hned věděl, že to neměl dělat.

Veveruška se přehnaně uctivě a hluboce uklonila. „Ano, ó veliký," mňoukla. „Udělám přesně to, co řekneš. A až přijdeme s prázdnou, možná uznáš, že jsem měla pravdu."

„No," začal Ostrodráp, „když jsi tak chytrá, tak kam si myslíš, že bychom měli jít lovit?"

„Nahoru ke Čtyřem stromům, k potoku," odpověděla pohotově Veveruška. „To je mnohem lepší místo."

Ostrodráp si jen nerad uvědomil, že kočička má nejspíš pravdu. I navzdory těm nekončícím horkým dnům, které trvaly už celé období zeleného listí, byl potok pořád studený a hluboký, s hustým rákosím, ve kterém by se mohla schovávat kořist. Zaváhal a přemýšlel, jak by mohl změnit názor a zároveň si před učednicí zachovat tvář.

„Veveruško," zachránil ho jiný hlas a Ostrodráp si všiml, že se k nim přidala Bouřka – Veveruščina matka. „Přestaň Ostrodrápovi čechrat kožíšek. Švitoříš víc než hejno ptáků." Pak obrátila svůj pohled na Ostrodrápa a otráveně dodala: „A ty jsi úplně stejný. Pořád se handrkujete. Nemůžete jít spolu lovit, když nedokážete ani opustit mýtinu bez toho, aniž byste nevystrašili polovinu kořisti odsud až po Čtyři stromy."

„Omlouvám se," zamumlal Ostrodráp, který se cítil zahanbeně od špiček uší až po konec ocasu.

„Jsi válečník, měl by ses tak chovat. Běž a zeptej se Bílého mraka, jestli můžeš jít na lov s ním. A co se týče tebe," mňoukla Bouřka na svou dceru, „ty můžeš jít lovit se mnou a Hnědunkou. Kapraďovi to vadit nebude. A budeš dělat to, co ti řeknu."

Aniž se otočila, vrátila se zpátky ke hlodášovému tunelu, který vedl ven z tábora. Veveruška chvíli stála a s mrzutým pohledem šoupala předními packami o zem.

Přišla za ní Hnědunka a přátelsky do ní dloubla. „Tak pojď," popoháněla ji. „Tohle je můj poslední lov jako učednice. Pojďme si ho užít."

Veveruška neochotně přikývla a obě dvě se společně vydaly za Bouřkou. Když tmavě zrzavá učednice procházela kolem Ostrodrápa, ještě na něj naposledy vrhla zlostný pohled.

Ostrodráp pokrčil rameny. Veveruška se toho od zkušenější Bouřky naučí víc, než by se naučila od něj, takže Prachovouse nezklame, přestože ten ho požádal, aby na ni dohlédl on. Aspoň nebude muset celé ráno poslouchat její otravné řeči. Vlastně si nebyl jistý, proč je ve skutečnosti tak trochu zklamaný, že ho poslali lovit s jinou výpravou.

Ale hodil to za hlavu a rozběhl se k trsu kopřiv, kde Bílý mrak se Zářenkou právě dojídali. Jejich jediné kotě, Bělunka, zrovna přicupitalo a přidalo se k nim. Když se k nim Ostrodráp přiblížil, zaslechl Bělunku, jak říká: „Jdete na lov? Můžu s vámi, prosím?"

Bílý mrak mrsknul ocáskem: „Ne." Bělunce se po tváři začalo rozprostírat zklamání, ale on pak dodal: „Kapraď říkal, že s tebou půjde. Nakonec je to přece tvůj učitel."

„Říkal mi, že je na tebe vážně hrdý," zapředla Zářenka.

Bělunka se rozzářila. „Super! Jdu ho najít."

Bílý mrak ji něžně plácl tlapkou přes ucho, pak odběhla a nadšeně vrtěla ocáskem.

Ostrodráp zadoufal, že to neznamená, že by Bílý mrak se Zá-

řenkou chtěli jít lovit sami dva. „Nevadilo by, kdybych se k vám přidal?“ zeptal se.

„Jasně, pojď s námi,“ odpověděl Bílý mrak. Vyskočil a kývnul na Zářenku, pak všechny tři kočky společně přeběhly přes mýtinu k hlodášovému tunelu.

Těsně před tím, než se Ostrodráp vydal mezi husté trní, ohlédl se přes rameno na klidný tábor. Všechny kočky vypadaly sytě, měly upravené kožíšky a žádná nevypadala, že by měla obavy o bezpečnost jejich území. Vzkaz Modré hvězdy mu ale přesto znovu zazněl v uších. Mohla to být pravda, že les čekají nějaké velké potíže? Ostrodrápovi se tou zlou předtuchou zježila srst. Rozhodl se, že o svém snu žádné kočce neřekne. Zdálo se to jako jediný způsob, kterým mohl přesvědčit sám sebe, že žádné nové proroctví nenaruší v lese život, jaký znají.

Slunce zapadalo podobné hořící kouli, koruny stromů vypadaly jako v ohni a jejich stíny pokrývaly celou mýtinu. Ostrodráp se protáhl a spokojeně si vydechl. Byl po dlouhém dni na lovu unavený, ale jeho žaludek byl plný potravy. I celý zbytek klanu byl nakrmený a hromada s úlovky úplně překypovala. Období zeleného listí bylo delší a teplejší, než si kterákoli kočka pamatovala, ale les byl pořád plný drobné zvěře a v potoku poblíž Čtyř stromů bylo stále dostatek vody.

To je dobrý den, pomyslel si Ostrodráp spokojeně. *Takhle by měl život vypadat.*

Zbytek klanu postupně vycházel na mýtinu a začal se shromažďovat okolo Vysoké skály. Ostrodráp si uvědomil, že je čas na Hnědunčin jmenovací ceremoniál. Přeběhl blíže k Vysoké skále